

VERGEET HET



Vergeten maakt je vrij.
– Friedrich Nietzsche

Het is wat zoeken om dat stukje groen te vinden. Een dromerig parkje dat zich geduldig aan de rand van de stad genesteld heeft. Op het einde van de Eikenlaan, waar de weg verenigd wordt met de knotwilgen langs de rivier.

Het park ligt er voor de hand, alsof de omliggende huizen er later aangegroeid zijn. Het 'Open Armen Park' zeggen de mensen, want niemand weet nog dat het vernoemd is naar Opil Armin, een atleet uit het begin van vorige eeuw.

Bob zat er dikwijls op de bank bij de rododendrons. De enorme struiken hielden met hun diepgroene bladeren en intens rode bloemen de bomen op afstand. Hij had er praktisch de hele dag zonlicht. Geen wonder dat Bob hier dikwijls een afspraak had met zichzelf. Een trouwe bezoeker. Hij herinnerde zich vaag dat zijn vader met hem langs de begroeiing wandelde op zoek naar insecten, 'de eerste bewoners van het groen op aarde'.

Hij zag nu dat er verderop wat mensen bij elkaar stonden. Het viel op, want in een park staan mensen zelden samen naar de grond te kijken. Ze deden ook een beetje druk en Bob werd nieuwsgierig. Toen hij bij het groepje aankwam, zag hij de jonge vrouw die roerloos op de grond lag.

De dame die op haar knieën over haar gebogen zat, hield een vinger tegen haar keel gedrukt. Ze stelde iedereen gerust. 'Bewusteloos.' Toen Bob vragend rondkeek, zei de wat oudere man naast hem: 'Is oké. Pleegsteres.' Bob begreep dat hij 'verpleegster' bedoelde.

Zeker wat in de war door het vreemde voorval. En toen de ziekenwagen eraan kwam: 'Amai, dat is wel heel snellegem.' Het hospitaal was dan ook vlakbij, nog geen tien minuutjes lopen van het Open Armen Park.

Toen de ziekenwagen uit het zicht verdween, bleven ze wat beuteurd achter. Niemand wist wat er nu eigenlijk gebeurd was en niemand kende de vrouw die daar gelegen had. Ze keken onbegrijpend naar de lege plek.

'Is ze van haar fiets gevallen?'

'Ik zie hier nergens een fiets liggen.'

Dat het allemaal te maken had met de stijgende jeugdcriminaliteit, zei de jogger die bij de groep was komen staan. Door het stilvallen van zijn gezondheidssloepje was zijn gezicht bedekt met kleine zweetdruppels en hij keek alsof hij daar voor het eerst kwam en nu pas ontdekte wat een mooi stuk groen het was.

Een oude man – Bob kon hem niet plaatsen, maar hij kwam hem bekend voor – raapte iets van de grond. Hij hield het in zijn rechterhand om het te bekijken, terwijl de vingers van zijn linker over zijn oorlelletje wreven. Dan legde hij het voorzichtig terug op dezelfde plaats. Je weet maar nooit dat het van belang zou kunnen zijn. Ook al was het maar een scheurtje van een Snickersverpakking. Iemand haalde een smartphone boven om foto's te nemen van iets wat er niet meer was. Een selfie van een vacuüm, zeg maar.

Bob was een man die niet gaf om de tijd. Maar nu keek hij op het uurwerk van de sporter. 17:24 toonde het digitaal schermje. Hij moest doorgaan, want te laat komen was geen optie. Hij wandelde naar zijn auto en de jogger zette het weer op een lopen.

Bij het verblijf van zijn moeder aangekomen bleef hij nog even in de wagen zitten. Wachten tot hij de wereld voelde vertrekken, tot het verleden herleid werd tot iets oppervlakkigs en de herinneringen veilig opgeborgen waren. Diep ademhalen en dan uitstappen in een nieuwe realiteit.

'O, je hebt tulpen meegebracht.'

‘Daar hou je toch van?’ zei Bob.

‘Ja. Vooral omdat ze blijven groeien.’

Het moet zo ongeveer de duizendste keer geweest zijn dat hij die opmerking hoorde.

‘Dat is belangrijk, hé.’

‘Natuurlijk. Geef toe, andere bloemen breng je naar binnen en ze geven op. Verwelken van de eerste minuut. Maar tulpen niet. Ze richten zich eerst nog eens flink op, groeien zelfs nog wat. Alsof ze een groet brengen. Tulpen geven niet op zonder zich nog eens in vol ornaat te vertonen. Doorzetters, daar heb ik respect voor.’

‘Mams, dat is een heel mooie filosofie.’

Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Ik zet ze straks wel in een vaas. Ik wou je nog iets zeggen, maar...’

Het bleef allemaal wat hangen tot het tijd werd om samen de avondboterham te eten. Bob wist uit ervaring dat elke poging tot een gesprek haar zou beletten om ten volle van de maaltijd te genieten. En hij moest toegeven dat die echt smakelijk was. Ze serveerden er immers elke dag hun eigen versgebakken brood en selecteerden zowel de kaas als het vleesbeleg met zorg. De moeite om er intens en in stilte van te genieten. En het paste mooi bij de wens om gezonde voeding op te dienen. Eten waarvan ze dachten dat het belangrijk was om de evolutie van de dementie tegen te gaan.

‘Ik denk dat ik je niet herkend heb toen je gisteren langskwam. Sorry.’

‘Eergisteren. Het heeft geen belang. Als jij maar gelukkig bent.’

‘Ben jij gelukkig, Bob?’

De vraag verraste hem. Na wat nadenken antwoordde hij: ‘Gelukkig? Ik denk het wel, ja.’

Zijn moeder keek naast hem, alsof er daar nog een derde persoon zat, en mopperde grijnzend: ‘Ik denk het wel.’ Ze schudde daarbij wat spijtig met het hoofd.

Later, op haar kamer, werd de tv aangezet. Er was nieuws waar veel om te doen was. De bijna-beslissing om de horeca te verplichten de identiteit van de klanten te controleren. Geen alcohol meer onder de achttien. En de nieuwsanker had er blijkbaar plezier in om de zware sancties opnieuw en opnieuw op te sommen. Dat werkte haar op de zenuwen en ze zapte snel naar een soap, waar twee vrouwen elkaar stonden uit te schelden. Dat bracht een brede glimlach teweeg.

Ze haalde een klein flesje Cointreau boven. Bob wist dat ze iemand van het personeel omkocht om haar van de nodige geestrijke drank te voorzien. Hij was het helemaal eens met dat systeem.

Hij had het erover gehad met zijn vriend Benito, die bevestigde dat het bij hem net zo ging. Dat er in de gevangenis een gestage instroom was van drugs, alcohol en elektronica. Men liet het gebeuren omdat het er anders geen leven zou zijn. Dan krijg je het toenemende geweld in de overbevolkte instellingen niet meer onder controle.

Toen hij wegging, zei ze: 'Doe de groeten aan Bob.'

Dat steekt toch altijd. Een kleine vergissing, maar zoiets blijft je verrassen. Even verlammen zelfs, als na een elektrische schok. Het gaat gelukkig snel over. Voordat hij de motor van zijn auto startte, draaide hij de achteruitkijkspiegel zo dat hij zichzelf in de ogen kon kijken. Hij grapte: 'Je hebt de groeten, jongen.'

Hij zag Stijn zitten, op het terras tussen de toeristen, en hij verwachtte geen goed nieuws. Maar het viel nogal mee.

‘Ze beginnen volgend jaar met een nieuw project in de haven en daar kunnen ze mij bij gebruiken.’

Het was een oplossing na Stijns faillissement van zes maanden eerder. Zijn handel in duurzaam breigoed was over de kop gegaan. Een bekend verhaal. Het bedrijf nam een vlucht. Net als de CEO met de centen. Stijns partner zat in Venezuela, en hij zat met de miserie.

‘Gelukkig heb je een gezin. Je dochttertje is een heerlijk kind.’

‘Ja, dat helpt enorm. Ik heb nu wat meer tijd voor ons Loesje. En voor Colette.’

‘Begrijpt ze het?’

‘Meer dan dat. Zonder haar...’

Dit was een uitzonderlijk terras, waar de wijn echt klasse was. Stijn werd onderbroken door de komst van de drank. Hij verborg zijn opkomende tranen door snel een heildronk uit te brengen op Colette en Loesje.

‘Is Loesje alleen al niet genoeg om een leven zin te geven?’

‘Zegt de man die zonder nageslacht door het leven gaat. Ja, kinderen! Wij zijn er vooral om de penalty’s tegen te houden. De vrijshoppen van de jeugd te ontwijken. Als het de nakomelingen de eerste keer niet lukt, is het altijd de sschuld van de ouders.’

Als Stijn zenuwachtig was, maakte hij soms van een s een ssj. Iets

wat hem in zijn jonge jaren de nodige problemen opgeleverd had, maar hem ook sterk had gemaakt in het anders denken. En voor wie hem lang genoeg kende, zoals Bob, werd het heel gewoon.

Stijn bleef onduidelijk kijken. Bob drukte hem op het hart dat het tijd was om wat meer van het leven te genieten. Kunst, zei Stijn, daar wou hij zich nu echt wat meer in verdiepen.

‘Favorieten?’

‘Koen van den Broek. Hij ssjchildert een stukje van de ssjtoep en je hebt dat nog nooit zo gezien. Hij toont hoe mooi de dingen zijn waar we te gemakkelijk aan voorbijlopen.’

Daarna hadden ze het nog over Tuymans en Borremans.

Stijn keek lang naar het rood in zijn glas en dan naar Bob.

‘Ik voel me zo stom. Zo belachelijk gemaakt. Ik ben een nieuws-gierige vent, iemand die alles tot in de details wil weten. Maar in mijn bedrijf heb ik niets gemerkt van fraude en diefstal. Geen fluit.’

‘Dat kan iedereen overkomen.’

‘Als klein mannetje wou ik detective worden. Iemand die alles zou onderzoeken. Honger naar wetenschap, intellect en waarheid. Maar mijn honger naar succes heeft dat verlangen buitenspel gezet.’

‘Het is nog niet te laat’, was de scherts van Bob. ‘Ze hebben goede mensen nodig bij de politie, en bij justitie.’

‘Dat schip is al lang weggevaren.’

Daar had Bob eigenlijk geen antwoord op. Hopeloosheid blokkeert de degelijke redenering. Hij had natuurlijk iets internetpsychologisch kunnen doen van ‘waar er leven is, is er hoop’ of ‘alleen in het donker kan je de sterren zien’. Het soort dingen die wel hadden kunnen helpen, maar van hem een clichémannetje zouden maken, dacht hij.

‘Misschien moet ik eens met de lotto meedoen. Men zegt dat je geluk kan keren als je diep in de put zit. Wat denk je, is de loterij een goed idee?’

Bob keek hem vragend aan.

‘Het zou toch kunnen? Ben jij een gokker, Bob?’

‘Niet meer.’

‘Waarom ben je gestopt?’

‘Ik heb gewonnen.’

Daar werd hartelijk om gelachen en dat was een opluchting voor Bob.

Daarom permitteerde hij het zich om Stijn te vragen waarom hij gelogen had.

‘Wat bedoel je?’

Hij had gezien hoe Stijn met zijn voeten schuifelde en even de hand voor de mond hield. ‘Wat is er aan de hand met Colette?’

‘Shit. Ben jij dan een detective?’

‘O, ik ook? Dat zou straf zijn, dat we dezelfde jongensdroom hadden. Maar niet sterk genoeg om mijn vraag te ontwijken. Hoe zit het, Stijn?’

Hij leunde wat naar voren en steunde met zijn elleboog op de tafel. Hij keek weg, alsof hij zich schaamde over wat hij ging zeggen.

Dat hij tegen haar gelogen had. Hij dacht dat hij alles nog zou kunnen redden, en wou niet dat ze zich zorgen zou maken. Maar toen kwam hij per ongeluk te weten dat zij een advocaat had geraadpleegd om te kijken hoe ze best konden scheiden. Toen hij Colette ermee confronteerde, legde ze uit dat het over Loesje ging. Dat ze het kind moesten beschermen tegen wat er met hem gebeurde.

‘Dat is niet zo gek. Ook al heb je niets misdaan, ze zullen toch proberen om je te doen boeten voor dat faillissement.’

Colette had hem verzekerd dat voor de rest alles hetzelfde zou blijven. Maar kon dat wel? Ze hadden elkaar toch wel belogen.

‘Het heeft mijn hart gebroken’, zei hij recht in de ogen van Bob.

Hoe had dat kunnen gebeuren? En Colette deed raar. Die ochtend nog. Ze kwam totaal versuft uit bed. Een beetje kwaad op de wereld. Alsof ze een spook had gezien.

‘Ik probeer het te vergeten. Te negeren. Dan kan zelfs je grootste vijand kan je hart niet meer breken.’

Bob deed wat uitdagend. 'Ja, daar heb je vrienden voor nodig. Of een goed lief.'

En Stijn pakte hem koud terug. 'Zou jij mijn hart kunnen breken, Bob?'

'Wow, wat een vraag. We kennen elkaar al lang, we respecteren elkaar...'

'Maar we zijn geen echte vrienden? Bob?'

'Wel, het feit dat je de vraag moet stellen...'

'Vrienden zijn een regenboog. Ze zijn er als de storm voorbij is. Zoals jij nu.'

'Dat is wat simpel, Stijn. Bij vrienden gaat het niet om één groot ding, maar om een miljoen kleine dingen.'

'En wij zijn zover nog niet?'

'Vergeet het', zei Bob grijnzend. 'Geef de dingen gewoon wat tijd. Ik begrijp dat je nu nood hebt aan zekerheden, maar soms moet je wachten tot het zaadje een plant geworden is.'

Hij illustreerde het door lachend het minieme horecaplantje op te heffen van de terrastafel.

'En dan is het nu genoeg met die amateur psychiater. Nog één glas? Op onze vriendschap?'

Stijn keek behoorlijk paniekerig en dat maakte iets wakker bij Bob.

Op weg naar huis dacht Bob aan wat Stijn had gezegd. ‘Dat van die regenboog heb ik al eens gehoord. Hij heeft het waarschijnlijk van Instagram of X of nog erger.’

Hij voelde zich een beetje eenzaam in zijn appartement. Zijn leven had ook veel beperkingen. Hij warmde een stuk pizza in de microgolf en zette wat muziek op. Er waren een paar ongelezen boeken die met een bijna onmerkbaar geritsel van hun bladzijden zijn aandacht opeisten. Hij wist dat hij ooit aan ze moest beginnen, maar vond het geen goed moment. Hij zag onderaan plots een dun exemplaar, een werk dat hij niet meteen herkende: *De laatste Miss Vlaanderen* van Sag Esse. Er waren drie of vier ezelsoren in aangebracht, omgeplooid herinneringshoekjes van zijn ex-vrouw. Iets wat hij zelf, uit respect, nooit zou doen.

Het zoveelste bewijs dat zijn beslissing de juiste was. Dat hij haar nog altijd graag had, maar haar zeker niet wou tegenhouden om een nieuw leven te beginnen. Haar zelfs een degelijke som geld gaf om haar te helpen bij de nieuwe start.

Hij nam *De laatste Miss Vlaanderen* en ging benieuwd naar de eerste geselecteerde bladzijde. Een in potlood onderstreepte passage:

‘Ik zou niet willen’, zei Inna Lindenbroeck, ‘dat mijn dochter een sportvrouw wordt. Ik denk dat die later in hun leven nogal ongelukkig zijn. De ex-sportvrouwen bedoel ik.’